

Minnestal över Henrik Edin

Henrik föddes den 14 juli 1970 i Benidorm, av alla ställen. Faktiskt på ett kloster, och alldeles för tidigt – men som vi vet blev han snabbt redo att ta täten i livet. Redan vid dopet började han sitt liv som en kompromiss – du mamma Anita ville döpa honom till Eugenio efter läkaren som räddade honom, men pappa Bosse sa nej. Så det blev Bo Henrik Manuel. Ett tredje namn med en blinkning mot hans spanska start i livet.

Han växte upp med mamma Anita och pappa Bosse, och sin tolv år äldre halvbror Johan – som han såg upp till men också retade, förstås. Sen föddes du Andreas, Ankan som kom alldeles strax efter. Du berättade att det inte går att önska sig en bättre storebror än Henkan. Ni i familjen bilade ner till Spanien på semestrar. Ni smög ut på golfbanorna nattetid och spelade olagligt med pappa Bosses klubbor. Ni började sen så småningom spela i elitlaget på Lidingö.

Det spelade ingen roll vilken sport Henrik höll i – fotboll, tennis, golf – Henrik hamnade i toppen, slog dig med råge som oftast Andreas. Han var inte bara tävlingsinriktad. Han var bäst.

Det började i ung ålder med Kalle Anka-cupen i tennis som han vann. Challengetouren i golf. Han har vunnit fler klubbmästerskap än de flesta ens vågar drömma om. Och ändå – när ni barn kom, valde han att skifta fokus. Elitkarriären fick stå åt sidan. Det blev istället portföljen som slängdes åt sidan efter jobbet, och pappa som dök ner på golvet med er sina söner.

För Henrik var det aldrig någon tvekan. Ni barn först, Max och Marlon. Hans stolthet, hans lagkamrater i livets stora match. Och han var erat största fan. På läktaren, på golfbanan, hemma i soffan. Ett särskilt språk med er, hysteriska dart-skratt, tv-serien med Ola-Conny och Morgan som ni kunde se om och om igen. Ni delade filmer, serier, sport, liv. Och även när sjukdomen kom – när Henrik blev svag – fortsatte han peppa, heja, skratta.

Och visst var han rolig. Kanske mer än vi ibland förtjänade. Henrik kunde imitera vem som helst – inklusive sin pappa Bosse. Hans förmåga att busringa, härma och hålla masken gick inte att värja sig mot. Hans livliga fantasi som fick honom att komma på allt dråpligt i stunden. Henrik älskade Kalle Sändare, och är det något vi kan vara säkra på, så är det att Henrik redan hittat något att skämta om där han är nu.

Henrik levde ett rikt liv.

Med dig Malin delade han åren då barnen föddes – först i en liten lägenhet, sen vidare till Gavelvägen, och till slut tillbaka till barndomens kvarter på Höguddsvägen. Det fanns något vackert i att han fick ge sina egna barn en barndom på samma gator som han själv växt upp.

Och sen du Fanny. Det började som blickar på avstånd. Kärleken växte långsamt. Först var du tveksam Fanny, senare Henrik, som lite svårfångad – tills Messi kom. Nej, inte fotbollsspelaren – katten. Er hårige son, som Henrik älskade minst lika mycket som han älskade nyheterna klockan 19 och sina matlagningsprogram. Henrik var en gourmet, en ICA-handlande mästare med stekpannan i ena handen och ett skratt i den andra. Han kunde nynna på samma reklam-låt hela dagen, minnas sina drömmar med filmisk detalj – och kanske sparka i sömnen när han trodde han brottades med sin lillebror.

Det är så vi minns honom. Som den som kastade sig in i livet – vare sig det var sport, barnens lekar, eller diskussioner om favoritfilmer. En pappa med ett särskilt hjärta för er söner, en man med integritet, värme, och humor.

Livet är inte alltid rättvist. Sjukdomen kom plötsligt. För plötsligt. Det gick fort – alldeles för fort. Henrik kämpade – men valde inte sjukdomen som sitt sista kapitel. Han valde att hålla fast vid livet, att visa kärlek, att vara närvarande. In i det sista.

Fanny, du fick säga ”jag älskar dig” i telefonen den 6 juni. Och det är med de orden vi alla får ta avsked. Henrik var otroligt älskad. Av sina barn, av sin familj, av sina vänner – och av alla oss som fick dela hans skratt, hans imitationer, hans passion för livet.

Tack, Henrik. För att du visade oss hur man gör saker helhjärtat. För att du lärde oss att vinna med glimt i ögat, och älska med hela själen.

Du är djupt saknad – men aldrig glömd.
Tack för dina fotspår här på jorden

Vila i frid!